

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.396 van 15 december 2003
in de zaak A.129.564/XIV-12.664.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. BUSSCHAERT,
 kantoor houdende te 2200 HERENTALS,
 Lierseweg 238

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 2 augustus 1947 en van Iraanse nationaliteit, op 20 november 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 juli 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 november 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 26 november 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die loco Advocaat P. BUSSCHAERT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 juni 2001 en verklaart zich vluchteling op 23 juli 2002.

1.2. Op 30 juli 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 oktober 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran. U zou Armeens christen zijn. U zou gehuwd zijn met XXX. Op 4 juli 2000 zouden vier mannen van het Komiteh uw zoon, XXX, thuis zijn komen opzoeken. U zou niet weten waarom. Terwijl u naar de keuken ging, zou u uw zoon om hulp hebben horen roepen. Toen u terug in de eetkamer kwam, zou u uw zoon bebloed hebben zien neervallen. Uzelf zou door de mannen bewusteloos zijn geslagen. Terug bij bewustzijn zou u in uw slaapkamer hebben gelegen. Uw zoon zou zijn overleden. Op 10/06/2000 zou uw zoon zijn begraven. Twee dagen later zou u naar het ziekenhuis zijn gebracht. Omdat ze u niet zouden hebben verzorgd, zou u terug naar huis zijn gegaan. Daar zouden u en uw echtgenoot nog enkele maanden hebben gewoond. Vervolgens zouden jullie met uw dochter naar uw schoonbroer zijn vertrokken waar jullie zouden hebben beslist Iran te verlaten. In juni 2001 zou u, samen met uw echtgenoot en uw dochter, Iran hebben verlaten. Op 22 juni 2001 zou u in België zijn aangekomen en op 23 juli 2002 heeft u hier asiel aangevraagd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, in de loop van uw asielprocedure, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ernstig ondermijnen.

Zo verklaart u aanvankelijk in dringend beroep dat u tot de dag dat u Iran verliet, bij u thuis, in Teheran woonde (CG p. 1). Later verklaart u daarentegen dat u ongeveer twee maanden na de moord op uw zoon bij uw schoonbroer in Shahinshahr zou zijn gaan wonen. Daar zou u zijn gebleven tot aan uw vertrek uit Iran (CG p. 6 en 14). In dringend beroep verklaart u dat er documenten door het Komiteh zijn geconfisqueerd tijdens een huiszoeking twee of drie dagen na de begrafenis van uw zoon (CG p. 12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat de documenten een dag na de moord op uw zoon in beslag werden genomen (DVZ p. 12).

U en uw echtgenoot hebben onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaart u dat u en uw echtgenoot ongeveer twee maanden na de moord op uw zoon naar Shahinshahr vertrokken. Uw dochter zou de twee maanden na de dood van uw zoon bij uw broer hebben verbleven (CG p. 13 en 15). Uw echtgenoot beweert echter dat jullie nog vijf maanden thuis bleven. De eerste maand zou uw dochter bij uw broer hebben verbleven en de volgende vier maanden zou ze bij u thuis hebben verbleven (CG echtgenoot p. 10 en 12). Het is ook opmerkelijk dat u verklaart dat u en uw echtgenoot geen overlijdensakte hebben gekregen voor uw zoon (CG p. 10). Terwijl uw echtgenoot verklaarde dat de wetsdokter wel een overlijdensakte zou hebben gegeven (CG echtgenoot p. 9).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u dezelfde vluchtmotieven inroept als uw echtgenoot, XXX. Het manifest bedrieglijke karakter van zijn verklaringen (zie bevestigende beslissing van 6 maart 2002) laat niet toe geloof te hechten aan zijn vluchtrelaas en ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

De door u voorgelegde documenten, een attest van uw Belgische huisarts en een bewijs van voorgeschreven medicatie, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij vooreerst aanvoert dat het niet volstaat dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken erop wijst dat enkel haar zoon werd vervolgd door de Iraanse autoriteiten, vermits de loutere familieband volstaat opdat verzoekster evenzeer door de geheime politie wordt vervolgd, hetgeen overigens blijkt uit het feit dat zij na de dood van haar zoon nog steeds werd lastig gevallen; dat het feit dat zij de politiemensen in burger die verantwoordelijk waren voor de dood van haar zoon niet kon specificeren, volgens verzoekster niet ongewoon is, aangezien de geheime politie in Iran zich gewoonlijk niet legitimeert bij een bezoek aan opposanten; dat verzoekster vervolgens met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in essentie aanvoert dat deze het gevolg zijn van de door haar beleefde traumatische ervaringen na de dood van haar zoon; dat zij ten slotte aanvoert dat haar kennis van het Perzisch beperkt is en dat zij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen had met de Perzische tolk, die niet het gepaste gevolg gaf aan verzoekster opmerkingen dat zij verschillende vragen niet begreep;

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid

biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhehlen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag besluit omwille van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen onderling en tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot, die integraal worden weergegeven onder punt 1.3 van huidig arrest; dat de Commissaris-generaal daaraan toevoegt dat verzoekster dezelfde vluchtmotieven inroept als haar echtgenoot, die manifest bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, waardoor ook de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas in het gedrang komt;

Overwegende dat verzoeksters argumentatie met betrekking tot de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet dienstig kan worden aangevoerd ter bestrijding van de thans bestreden beslissing, vermits uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij geen dergelijke motieven bevat, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, uit de lezing van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk het Commissariaat-generaal blijkt dat zij steun vinden in het administratief dossier en in verzoeksters verklaringen; dat het feit dat verzoekster omwille van de door haar beleefde, traumatische ervaringen verward was, geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, vermits zij enerzijds de kern van haar asielrelaas raken en niet door verzoekster worden weerlegd, en omdat anderzijds van een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, mag worden verwacht dat hij of zij de feiten die de rechtstreekse aanleiding hebben gevormd voor zijn of haar vlucht, op coherente en duidelijke wijze weergeeft; dat elke kandidaat-vluchteling immers in zekere mate onder psychische druk staat omwille van de aangevoerde traumatische ervaringen;

Overwegende dat wat de aangevoerde taalproblemen betreft, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een Perzische tolk heeft verzocht; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaalproblemen, dit terwijl zij daartoe wel de mogelijkheid had, vermits haar verklaringen haar op het einde van het verhoor werden voorgelezen; dat verzoekster het verhoorverslag evenwel ondertekende

als zijnde in overeenstemming met de verklaringen die zij heeft afgelegd; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal evenmin blijkt dat verzoekster enig bezwaar heeft gemaakt over het optreden van de tolk; dat zij uitgebreide verklaringen heeft afgelegd en geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele communicatieproblemen, niettegenstaande haar daar uitdrukkelijk werd naar gevraagd; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal de door verzoekster tijdens de betreffende verhoren afgelegde verklaringen derhalve in aanmerking mocht nemen bij het nemen van zijn beslissing; dat verzoekster bovendien in haar verzoekschrift niet concreet aangeeft op welke punten de bestreden beslissing zou getuigen van onzorgvuldigheden; dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing derhalve kon motiveren aan de hand van de vastgestelde tegenstrijdigheden, die niet in concreto door verzoekster worden weerlegd;

Overwegende dat verzoekster in het eerste middel niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van de vastgestelde tegenstrijdigheden ten onrechte heeft besloten tot de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag; dat de bestreden beslissing gedragen wordt door pertinente en afdoende motieven, die steun vinden in het administratief dossier; dat zij derhalve voldoet aan de vereisten van de motiveringsplicht; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, doordat uit informatie van Amnesty International blijkt dat de mensenrechten in Iran op grote schaal door de overheid worden geschonden en verzoekster bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst als moeder van een actief lid van de politieke oppositie zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen;

Overwegende dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat zij voormeld artikel niet dienstig kan invoeren; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien december tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.